

Alena Matějková: Sluníčko

Nemám ráda počítače, nenávidím internet - bere mi mou rodinu, soukromí. Každý sedí u svého počítače, nereaguje, na otázky podrážděně odsekává. Ani mobilní telefon mi není po chuti. Copak jsme oběťmi techniky?

Svůj první mobil jsem dostala k Vánocům. Do poslední chvíle jsem doufala, že v té krabici není to, co je na obalu. Bylo. Měsíc jsem sabotovala. Jsem konzervativní, nechci se stát otrokem malé černé krabíčky. Hledám všechny argumenty, proč ji nechci používat.

No samozřejmě, používám už léta obojí. Dokonce i s elektronickou poštou jsem se skamarádila. Pokrok prostě zastavit nelze.

Střih.

Něco se stalo. Co to je???? Proč najednou nic nezvládám, třesu se, je mi do pláče, mám strach - bezdůvodně, nechci se s nikým bavit, potkávat lidi. Nemám pocit hladu, chuť k jídlu. Život nemá smysl. Nohy nechtějí chodit. Doma je ještě hůř. Pocit neskutečna, pocit, že zešílím. A to ještě nevím, že to je teprve začátek.

Lůžkové oddělení psychiatrie. Nic nemusím. Nemusím? Omyl! Musím se zapojovat do programu, musím polykat léky, musím snášet ponižování, musím se podrobit....Kdo nezažil, nepochopí. Je mi čím dál, tím hůř. Víkendy trávím doma. Žádná podpora ze strany rodiny. Musím fungovat, vždyť se léčím!!! Nejde to. Proč??? Proč ještě nejsem zdravá??? Byla jsem přece tolik výkonná!!!

Sedím před počítačem. Nic mě nezajímá, netěší. Tupě zírám do otevřené pošty. Pár pracovních mailů – nezám, už zase cítím tu nevysvětlitelnou úzkost, nemůžu dýchat, hrudník je jak ve svěráku. Celé tělo ztuhlé. Nemá to smysl. Chci utéct sama ze sebe. Už nikdy nepocítím radost.

Co to je???? Odesílatel SLUNÍČKO!!!! Jaké Sluníčko? Neznám, nezám. Jenže - maily přicházejí i nadále. Hezké, citáty, obrázky, postřehy ze života.... Je to milé, ale nepatří to mně. Musím odepsat, že se asi stala chyba a že adresátem je někdo jiný. Ale zvědavost mi nedá a chci se něco dozvědět o osobě, která mi rozsvítila, když kolem mne byla tma. Přidávám pár řádků o sobě.

Nezůstalo jen u jednoho dopisu. Postupně jsme se o sobě navzájem dozvídaly víc a víc. Ano, chyba byla v adrese. Co taková jedna tečka dokáže způsobit! Ale díky té bezvýznamné tečce jsem se seznámila s človíčkem, který opravdu přinesl SLUNÍČKO do mého života. Svěřuji se se svým trápením a zjišťuji, jak je malicherné. Osoba Sluníčko přestála o dost těžší zkoušky a přesto - nebo právě proto? září jako to slunce, pomáhá lidem, kterým se nechce žít, pomáhá starým a nemohoucím a rozněcuje úsměvy v zasmušilých tvářích. I v té mojím. Najednou má můj život smysl, aspoň pro to Sluníčko. Někomu na mě záleží! Už nejsem „nikdo“.

Byla to opravdu jen chyba v adrese? Nebo chyba v „síti“? Existují andělé? Pro mě ano, je to moje Sluníčko, které svým paprskem zažehlo jiskérku života v mém trápení.

Od té doby nevěřím na náhody. Vím, že kolem nás se stále dějí zázraky. Jen my je nevidíme, i když máme zrak v pořádku. Tyto zázraky vidíme až tehdy, když se otevře naše srdce a když se ve svém

spěchu zastavíme. Někdy nás zastaví nemoc, úraz nebo jiná událost, díky které máme šanci přehodnotit svůj dosavadní život. A začít si ty „zázraky“ užívat.

Co my jen víme o tom, co nás obklopuje? Co utváří naše životy? Bůh? Vesmírná inteligence? Nebo počítačové sítě?

Neuzdravila jsem se, přišly ještě horší okamžiky. Co trápilo duši, projevilo se i na těle. Ale to už je jiný příběh.

Zůstala mi kamarádka - Sluníčko a díky internetu přibyla spousta dalších přátel, které bych ve své honbě za životem nikdy nepoznala.

A to by byla škoda.